

[Justitsministeren]

Jeg ved nogenlunde, hvor mange amtsborgmestre Socialdemokratiet har, men jeg ved ikke nøjagtig, hvor mange formænd for sygehusudvalgene de har. Men jeg synes nok, at den udtalelse, fru Pia Gjellerup kom med, antyder en mistillid til de socialdemokratiske både amtsborgmestre og sygehusudvalgsformænd, som jeg ikke synes de fortjener. Vi mener, at de kan fastlægge dette her på en fornuftig og rimelig måde.

Så jeg håber alligevel, at Socialdemokratiet efter nærmere overvejelse vil nå til det samme resultat som de øvrige partier, nemlig at det her er et fremskridt, og at det er et lovforslag, man kan stemme for.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Justitsministeren kan ikke være i tvivl om efter at have læst mit indlæg i Politiken i dag, at jeg mener, det vigtigste, man burde diskutere i denne forbindelse, er tvangens anvendelse. Det fremgår også af de ting, som jeg har sagt i dag på SF's vegne, at det, der bekymrer os mest, er tvangen efter indlæggelsen.

Vi har en vis forståelse for, at der kan være en vis fejlmargen i selve indlæggelsesproceduren, hvis der er tale om stærke affekthandlinger. Vi har da også hilst med tilfredshed, at antallet er faldet så meget, som det er, ned til 1.300 tvangsindlæggelser.

Men justitsministeren laver talfusk, når disse tal bliver brugt som underlag for at sige, at tvangen er faldende, for vi ved det jo ikke. Det er ikke registreret, hvor meget tvang og tvangsmedicinering der bruges på afdelingerne inden for psykiatrien. Kun de, der klager, og kun de, der beder om at blive udskrevet, registreres.

Og det er dér, jeg peger på, at der sker en cementering af tvangen. Dette forslag legitimerer den udskridelse, der er sket i forhold til 1938-loven, og det, der står i bemærkningerne, og som justitsministeren citerede, er jo også ganske fikst skrevet. Der står nemlig: »... at skabe bedre lovhjemmel for at opretholde hidtidig praksis på dette område«. Det er vist det eneste sted, justitsministeren vil stå frem og sige: Jeg konstaterer, at der er en vis ulovlighed, altså laver jeg loven om, så den passer til ulovligheden, i stedet for at justitsministeren banke de fingern i bordet og sagde: Vil I være venlige at overholde landets lov!

Det er dér, udskridelsen sker, hr. justitsminister. Man skrider fra 1938-loven, som alene omtaler sindssyge. I stedet for gør man dette her, hvor man siger: Jamen praksis har jo vist, at der er en overskridelse på en 20 pct., så nu laver vi loven om, så den passer til de 20 pct. Det vil vi ikke være med til sker på afdelingerne.

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal kommentere et par af indlæggene i debatten, i hvert fald i forhold til de bemærkninger, der har været til mig som Socialdemokratiets ordfører.

Den konservative ordfører, hr. Fischer, roste det grundige udvalgsarbejde, der har ligget forud for lovforslagets fremsættelse. Mange har haft indflydelse, roste han videre, og »godt resultat« roste han endelig. Så melder spørgsmålet sig jo helt naturligt: Hvordan vil hr. Fischer så forklare, at man i lovforslaget fjerner udvalgets forslag til § 24, som også er blevet refereret i andre sammenhænge? Den lyder:

»Sygehusmyndigheden skal sørge for, at enhver, der er frihedsberøvet efter reglerne i kapitel 3, har adgang til ophold på enestue, når dette er lægeligt indiceret, ophold under tidssvarende bygningsmæssige forhold, passende tilbud om beskæftigelse og undervisning, mindst 1 times ophold i frisk luft dagligt og ledsaget udgang efter behov.«

Hvorfor fjerner man en så væsentlig del af det nye, der ligger i lovforslaget, når man i øvrigt sådan roser lovforslaget?

Samtidig påpeger hr. Fischer, at socialdemokrater udé i landet ikke skulle kunne leve op til de ønsker, som socialdemokrater her i huset kunne have. Realiteten er vel snarere, at den borgerlige regering, som jeg går ud fra hr. Fischer helhjertet støtter, ved sine gentagne indgreb over for amterne har sænket sygehusstandarden som sådan i Danmark, og det er i høj grad også gået ud over de psykiatriske hospitaler og hospitalsafdelinger.

Venstres ordfører, fru Elsebeth Kock-Petersen, citerede mig for at ønske flere ressourcer, men det sagde jeg faktisk ikke. Jeg ønskede, at betænkningens forslag, som jeg netop har citeret, blev taget med i lovforslaget. Men jeg skal da tage fru Elsebeth Kock-Petersens opfattelse af min udtalelse som en indrømmelse af, at de psykiatriske sygehuse ikke i dag lever op til god psykiatrisk sygehusstandard.